SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

21 MEI 1936

„Beesten! Laat het hoofd van de B.V.W. hier voor mijn rechtersteen verschijnen." (Zie blz. 2)

Waarom de Slakken verhuisden

Al was de rechter een kever, hij wist den wormen recht te verschaffen

HET is nog niet zoo heel lang geleden, dat 'n zwarte kever zijn bril zat te poetsen onder 'n grooten beukeboom. Die beukeboom stond in 'n uitgestrekt bosch en in dat bosch was de kever een belangrijk beest.

Deze kever was immers de rechter der insecten. Als de insecten ruzie met elkaar hadden, dan gingen ze naar den kever, die hun rechter was, en die moest het dan maar verder uitzoeken.

De kever zat op den grond, naast een grooten, dikken steen en op dien steen lagen een heeleboel boombladeren, allemaal dicht beschreven.

De duizendpoot, die de helper was van den rechter en tevens de hoofd-politieagent, sloeg met zijn zeshonderddrieëntwintigste poot op den steen en toen werd het stil.

Was het dan eerst niet stil? O, nee. 't Was een geweldige drukte geweest, voordat de duizendpoot om stilte vroeg. Want er waren een heeleboel wormen en die wormen kwamen klagen bij den rechter. Waarover? Dat zul je zoo wel hooren.

Daar was het hoofd van de vereeniging B.V.W. en verder waren er nog wel twintig andere wormen meegekomen, omdat ze hun „hoofd" wilden hooren spreken.

O, ja.... je wilt natuurlijk weten wat B.V.W. beteekent. Dat wil zeggen: Bond van Vlijtige Wormen.

De rechter stond op, zette zijn brilletje voor zijn oogen en zei:

„Beesten! Laat het hoofd van de B.V.W. hier voor mijn rechtersteen verschijnen. En ook het hoofd van de V.H.E."

Hè.... dat ik jullie nu ook àlles vertellen moet! Nou vooruit.... V.H.E. beteekent: Vereeniging van Huisjesslakken en Engerlingen.

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat 'n zwarte kever zijn bril zat te poetsen....

Toen de rechter gesproken had, kwam de hoofdworm naar voren gekronkeld; hij kronkelde tot vlak voor den rechter en hief toen zijn hoofd op. Met opgeheven hoofd vertelde hij zijn verhaal en daar moet je nou niet kinderachtig om zitten te lachen, want het is voor een worm een heele toer, om vijf minuten lang zijn hoofd overeind te houden.

„Beste rechter," zei de hoofdworm, „het is geen doen meer. Het gaat niet meer. U weet, dat wij in de gaatjes in den grond wonen, aan den rand van het bosch, vlak bij de stad der huisjesslakken. Wij kunnen moeilijk door het bosch gaan kronkelen omdat er zooveel droge bladeren liggen en daarom nemen we graag den weg. Maar als we over den weg gaan, moeten wij door het dorp der huisjesslakken. Wanneer mijn wormen door de dorpsstraat kronkelen, komen de brutale slakkenjongens uit hun huizen, ze gooien ons met steentjes, ze trekken ons aan onze staarten en het is laatst gebeurd, dat zeven slakkenjongens een wormenkind beet hebben gepakt en ze hebben het kind een reusachtig groote beukenoot aan zijn staart gebonden en daarmee is dat arme kind huilend thuisgekomen. En toen we de beukenoot van den staart afhaalden, was het ook nog een leege. Er zat niets in. Neen! Tweemaal neen! Driemaal neen! Het gaat zoo niet langer! Waar moet dat heen met ons, als we altijd geplaagd worden door de huisjesslakken?"

„Gaan jullie ergens anders wonen," zei de rechter, die een verstandig insect was. „Waarom doen jullie dat niet?"

„Omdat we ons dorp niet in den steek willen laten," antwoordde het hoofd van de B.V.W. „Onze gaatjes zijn ruim en goed gegraven; als we weggaan, moeten we een heel nieuw dorp graven en daar hebben we geen zin in."

„Goed," zei de rechter, „dat kan ik begrijpen. Kronkel dan nu maar rustig naar huis en ik zal er over denken. Ik beloof

....komen de brutale slakkenjongens uit hun huizen....

jullie, dat ik je helpen zal!"

Dien middag liet de rechter zijn twintig politieagenten bij zich komen en dat waren allemaal duizendpooten.

„Luister," zei hij, „morgenochtend gaan jullie naar het bosch en wanneer jullie in het slakkendorp gekomen zijt, neem je het slakkenhoofd mee. Hij is niet eens gekomen voor mijn rechtersteen en hij wist toch heel goed, dat hij komen moest. Jullie brengt hem hier en we houden hem net zoo lang, tot hij belooft, dat zulke nare plagerijen nooit meer zullen gebeuren."

Dat leek een goed plan. Maar de rechter had niet aan de werkster gedacht, die juist bezig was om den rechtersteen schoon te boenen en die alles gehoord had. (Die werkster was een slak, zie je.)

Een half uur later nam de werkster haar huisje op haar rug en ze rende het bosch in. Ze liep zoo hard, dat ze den volgenden morgen, voor de zon opkwam, in het slakkendorp aankwam.

Hijgend en blazend vertelde ze dat de twintig duizendpooten zouden komen, om het slakkenhoofd mee te nemen.

En toen.... ja, dat vertel ik zoo.

Toen het licht werd, zetten de twintig duizendpooten hun politiepetten op, ze hingen hun veldflesschen aan hun staart en ze trokken het bosch in. Ze stapten stevig door en als er honderd pooten moe werden, gebruikten ze de rest. En ze zongen hun bekende marschlied:

„Wij duizendpooten zijn niet bang,
En wij zijn ook nooit moe.
Wij stappen met gezwinden pas
Steeds overal naar toe.

En is de helft der pooten moe,
Daar geven wij niets om.
Dan nemen wij de andere helft,
Van je rom-tom-tom-tom-tom."

De laatste regel van het versje was niet de beste, maar dat kwam, omdat de duizendpoot, die het bedacht had, geen rijmwoord kon vinden op „om".

Tegen twaalf uur, toen de zon hoog aan den hemel stond, waren de duizendpooten.... ja, ze dachten, dat ze nou in het slakkendorp zouden aankomen,

Een half uur later nam de werkster haar huisje op haar rug en ze rende het bosch in.

maar de plaats, waar het dorp geweest was, was leeg. Geen slak was er te zien, geen huis was er te bekennen.

Wat een slimme slakken! De school, den kruidenierswinkel, de bakkerij en alle huizen hadden ze weggesleept en niemand wist, waar ze naar toe waren gegaan.

De duizendpooten konden niets doen en ze gingen terug naar huis. Maar 's avonds stonden alle slakkenhuizen weer op de plaats, waar ze altijd gestaan hadden. De slakken hadden hun dorp teruggebracht.

Twee dagen later gingen de duizendpooten er weer op uit, maar weer had de werkster de slakken gewaarschuwd en weer kwamen de duizendpooten voor niets.

Toen begreep de rechter, dat knappe insect, dat hij iets ánders moest bedenken. Hij begreep niet, hoe de slakken steeds wisten, dat zijn duizendpooten in aantocht waren, want hij had niet aan de werkster gedacht.

Het hoofd der slakken was gevangen....

Hij dacht goed na. Toen ging hij naar den schoenmaker en hij bestelde twintigduizend dikke, wollen sokken. En den volgenden dag ging de rechter met de twintig duizendpooten het bosch weer in. Natuurlijk! Allicht! De slakken hadden hun huizen alweer weggesleept; ze waren weer verdwenen.

De kever liet zijn mannen rechtsomkeert maken en met dreunenden pas verliet de troep de plaats van het slakkendorp.

Maar een eindje verder moesten ze allemaal stil staan en kropen ze in een boschje, waar ze zich heel stil moesten houden. Nu begon het groote werk. Elke duizendpoot kreeg duizend sokken. Een voor elken voet.

Na een paar uur waren de politieagenten klaar en toen het donker was geworden, slopen zij terug naar het slakkendorp.

De slakken waren allang weer teruggekomen en hun huizen stonden weer op hun plaats. Ze hoorden de duizendpooten niet aankomen, want die liepen zoo zacht ....zóó zacht op hun sokken.

En toen ze het merkten.... toen was het al te laat. Het hoofd der slakken was gevangen, voor hij wist wat er gebeurde.

Hij moest mee naar de stad en hij ging vijf dagen in een kooitje, waar hij alleen dorre bladeren te eten kreeg. Je kunt je niet voorstellen, hoe erg dat is voor een slak.

Na die vijf dagen beloofde de hoofdslak, dat het nu voorgoed uit zou zijn met het plagen van de wormen.

Hij mocht teruggaan naar het slakkendorp en nog dienzelfden dag moest hij naar het hoofd van den Bond van Vlijtige Wormen, om hem te vertellen, dat het met de plagerij gedaan was.

***

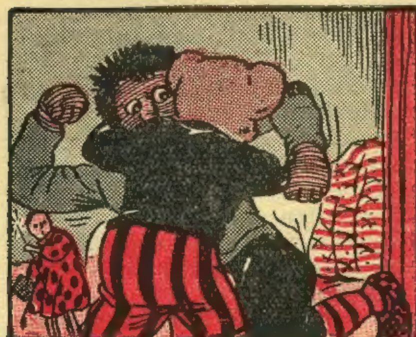
Zoo werden de slakken en de wormen goede vrienden en als ze intusschen niet weer opnieuw ruzie gekregen hebben, dan zal het nóg wel zoo zijn.

Maar ik hoop, dat de kever nog lang rechter zal blijven, want wat zeg je me van zoo'n wijs insect?

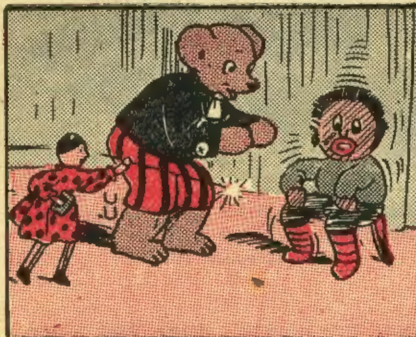
A. v. O.

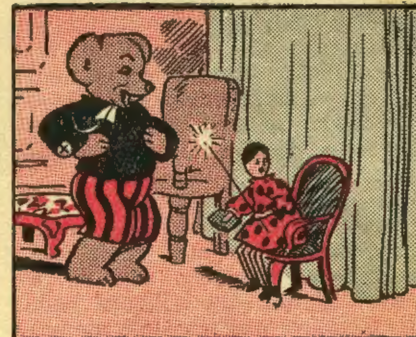
TEDDIE IN POPPENLAND

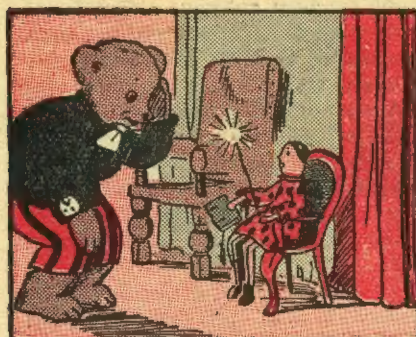
"WIE IK BEN?-DAT ZAL IK JE METEEN EENS EVEN LATEN ZIEN!" ZEI TEDDIE. "IK BEN NU STERKER DAN JIJ EN DAAROM ZAL IK JE ALLE KLAPPEN GEVEN, DIE JE AL ZOO VERDIEND HEBT."

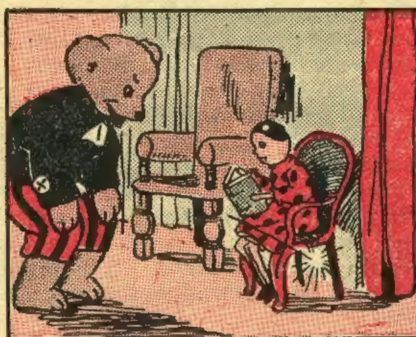
MAAR INTUSSCHEN BLEEK REUS WOLHAAR IN KRACHT TEDDIE TOCH DE BAAS TE ZIJN, ZOODAT POP LIESJE HAAR VRIENDJE HELPEN MOEST. ZIJ TOOVERDE WOLHAAR SNEL IN 'N STOEL OM.

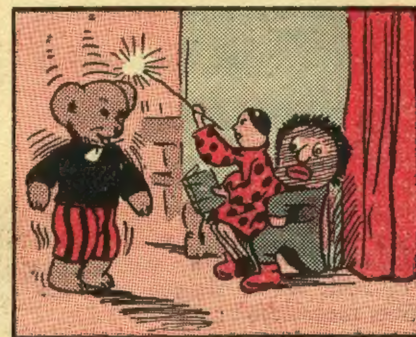
"OCH, WAT BEN IK MOE!" ZUCHTTE LIESJE TOEN EN ZE GING BEHAGELIJK OP DEN STOEL ZITTEN UITRUSTEN. "ZIEZOO, REUS WOLHAAR HEBBEN WE OVERWONNEN!" ZEI ZE.

"IK VIND HET TOCH NIET PRETTIG, DAT JE ZOO GROOT BENT, TEDDIE!" VOND ZE TEN SLOTTE. "IK ZAL JE MET BEHULP VAN DEN TOOVERSTAF MAAR WEER KLEIN MAKEN ALS VOORHEEN."

TEDDIE VOND DAT BEST EN DUS BEGON LIESJE IN 'T TOOVERBOEK TE ZOEKEN NAAR HET JUISTE TOOVERMIDDEL, OM HET BEERTJE WEER KLEINER TE MAKEN.

"DAAR HEB IK 'T AL!" RIEP ZE UIT. "ALLE DINGEN WORDEN ALS ZE WAREN- ABRA-CA-DABRA! IENE-MIENE-MUTJE!" DOCH TOEN GEBEURDE ER IETS HEEL VREEMDS!

PLOTSELING BEMERKTE POP LIESJE, DAT ZE NIET MEER OP 'N STOEL, MAAR OP DE KNIEEN VAN REUS WOLHAAR ZAT, TERWIJL TEDDIE WEER KLEIN WAS ALS VROEGER.

WAT SCHROK HET POPJE, TOEN ZE WOLHAAR HOORDE LACHEN: "HAHA! NU HEB IK JE! GEEF NU MAAR HET TOOVERBOEK EN DEN TOOVERSTAF TERUG OF JE VERANDERT IN EEN VLIEG!"

NOG NET HAD DE POP DEN TIJD TEDDIE DEN TOOVERSTAF EN HET BOEK TOE TE GOOIEN, TERWIJL ZE UITRIEP: "MAAK DAT JE WEGKOMT, TEDDIE! ANDERS PAKT HIJ JOU OOK NOG!"

ZWARTE NELLIE'S GARDEROBE

Een coquet Afrikaantje

Welk meisje helpt haar eens bij het aankleeden?

TOEN Nellie naar Europa kwam, had ze niet zoo bijster veel kleeren aan, want in Afrika — waar ze geboren werd — is het zoo warm, dat de menschen er maar weinig kleeren dragen.

Maar toen Nellie dan naar hier gekomen was en ze al die aardige meisjeskleeding zag, die bij ons in de winkels uitgestald ligt, vond ze, dat ze noodig het een en ander daarvan koopen moest.

Ja, ons zwart krullebolletje is nu eenmaal een beetje coquet.

Enfin, ze is dan druk aan het winkelen geweest en heeft een heeleboel fraaie kinderkleeding gekocht, waarmee ze zich graag wilde opsieren.

Maar met Europeesche kleeren kan Zwarte Nellie nog niet zoo heel goed overweg en je zoudt er goed aan doen, wanneer je haar bij het aantrekken van al dat moois behulpzaam wilde zijn.

Veel moeite behoeft het je niet te kosten, want je hebt er alleen maar een schaar voor noodig.

Je begint Nellie en al haar kleeren stuk voor stuk netjes uit te knippen, zonder dat je de plaat eerst op karton plakt want dit is niet noodig.

De roze schouderlipjes vouw je bij de schouders naar achteren om, waarna je het jurkje, jumpertje of wat het ook zijn mag met behulp van de omgebogen lipjes over Nellie's schouders hangt.

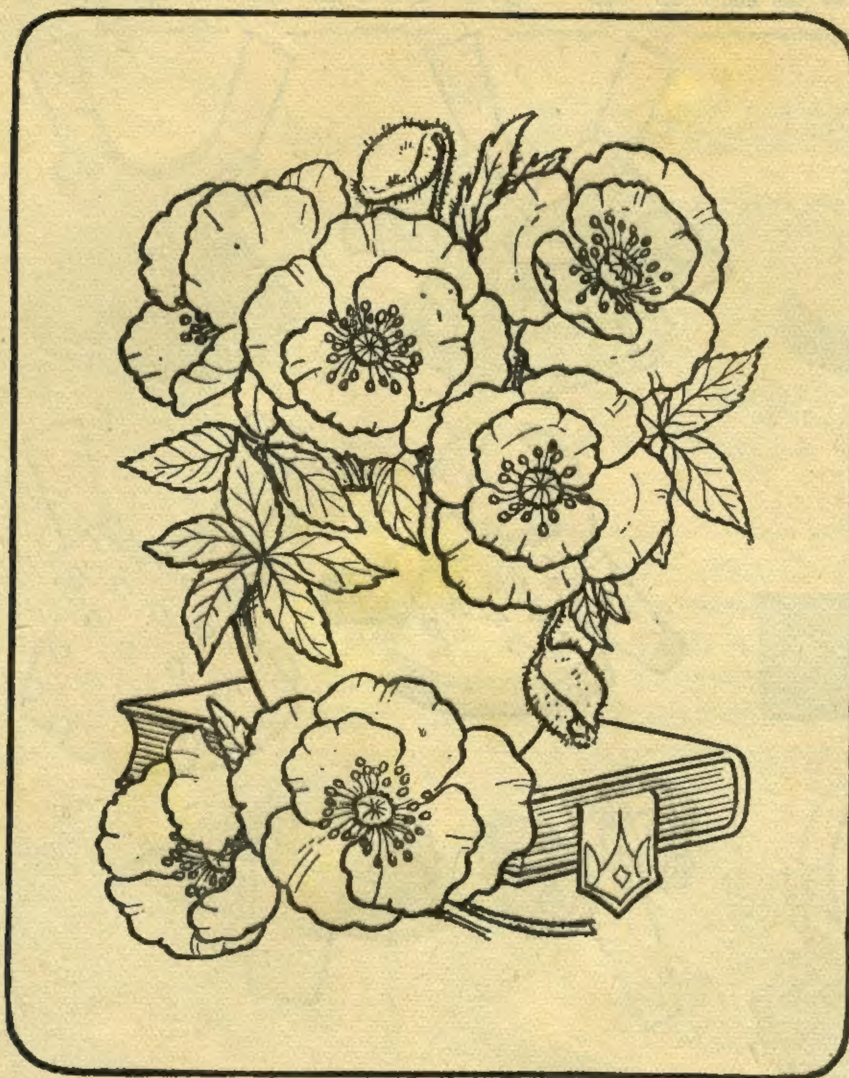
Over Nellie's voorhoofd loopt een rechte streep. Die moet je met een schaar of een scherp mesje even insnijden, want in die gleuf komt het lipje onder aan Nellie's hoed of hoofddoek te zitten.

Bij het uitknippen van den hoed heb je al gemerkt, dat rechts en links van het lipje de rand van den hoed ook eenigszins ingeknipt moet worden. Je zult bij het opzetten van het hoofddeksel wel bemerken, dat zulks noodig is, om den hoed netjes om Nellie's hoofd te laten sluiten.

De roode doek met de zwartwitte noppen, die den vorm van een vlinder heeft, is het eenige kleedingstuk, dat eigenlijk nog echt Afrikaansch is. Daarom draagt Nellie dien alleen maar binnenshuis.

Zoo, wees nu een behulpzaam meisje en help Nellie eens bij het aantrekken en verwisselen van haar garderobe.

WAAR ZIJN DE KUNSTENAARS?

Wie maakt van deze plaat een mooi schilderij?

EEN vaas met een prachtigen bloemruiker boven op een boek met voorjaarsgedichten. Is dat niet een goed onderwerp voor een kleurig schilderij? Ik zou het denken!

Haal dus je kleurpotlooden, je kleurkrijtjes of je waterverfdoos maar eens te voorschijn, om de teekening wat op te fleuren.

Denk er aan, dat je de bladeren in het boeket groen maakt, evenals de stengels van de bloemen. Den boekband zou ik maar bruin kleuren, alsof het boek in leer gebonden was. Dat staat aardig.

Als je het boek heel mooi wilt maken, moet je de zijkanten goudgeel kleuren, dan is het net, alsof het boek ook nog goud op snee is.

Wat den bladwijzer, die uit het boek hangt, betreft, dien moet je maar eens volgens je eigen idee mooi bont opsieren; ik ben er zeker van, dat je er wel iets aardigs van weet te maken.

Natuurlijk likken we onder het werk nooit aan ons kleurpotlood of penseel, want daar zouden we heel ziek van kunnen worden! En dat is nu niet bepaald het doel van de oefening.

GELEERDHEID IN EEN NOTEDOP

TOEN Hendrik IV, die van 1589 tot 1610 koning van Frankrijk was, eens een stadje bezocht, wilde de burgemeester een heel mooie rede houden. Maar de man was erg zenuwachtig vanwege het hooge bezoek en hij haperde al direct. „Toen Alexander de Groote uittrok om Azië te veroveren. . . ." begon hij, maar meer wist hij niet te zeggen.

Hij schaamde zich natuurlijk ontzettend, zooals je begrijpen zult, maar Hendrik IV was een erg vroolijke koning. Hij begon hartelijk te lachen en vulde de rede van den armen burgemeester aldus aan: „Toen Alexander de Groote uittrok om Azië te veroveren, had hij eerst behoorlijk gegeten. Ik echter heb nog geen hap gegeten en rammel dan ook van den honger." — Toen stapte hij het stadhuis binnen, waar den koning een welvoorziene disch wachtte.

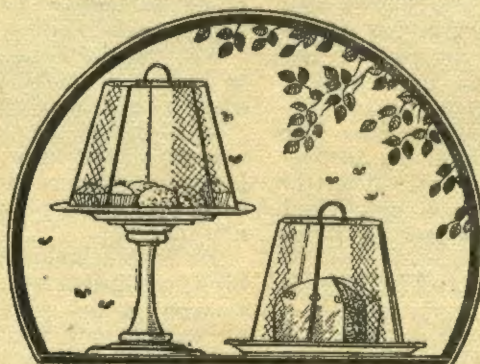
Vliegendeksels van Lampekapjes

HET is zonde, om oude zijden of perkamenten lampekapjes, die versleten of leelijk geworden zijn, weg te gooien, want zij kunnen nog heel goed dienst doen in den zomer als vliegendeksels over etenswaren.

Onze handige meisjes moeten maar eens opletten, hoe ze dat in orde maken kunnen.

Je begint dan de versleten zijden of perkamenten bekleeding van het lampekapje voorzichtig te verwijderen. Daarna knip je van blauw of wit gaas nieuwe, op het geraamte passende stukken, waarbij je de oude, verwijderde bekleeding als knippatroon gebruikt.

Vervolgens plak of naai je de nieuwe gazen bekleeding aan het geraamte en zie, je hebt een keurig vliegendeksel gekregen, dat de etenswaren tegen vliegen en andere insecten beschermt.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

VIJF WOORDEN, DIE BEGINNEN MET EEN A

IN deze wonderlijke teekening komen vijf A-woorden voor; dat wil zeggen, dat je er vijf woorden afgebeeld ziet, die alle met de letter A aanvangen.

Bekijk het plaatje maar eens aandachtig en tracht dan die vijf A-woorden te vinden.

De volgende week kijk je bij de oplossingen, om te controleeren, of je de juiste woordjes gevonden hebt.

VERBORGEN STEDEN

In elk der onderstaande zinnen is de naam van een Europeesche stad verborgen. Die namen worden gevormd door een aantal letters uit twee of meer opeenvolgende woorden.

Tracht eens die plaatsnamen te vinden:

1. Kun je dezen steen naar den overkant werpen?
2. Een os loopt gewoonlijk niet snel.
3. Ansje is een lui kind.

EEN NIEUWE REBUS

VOOR de Sjors-lezeressen en -lezers, die al muzieknoten hebben leeren lezen, geven we dezen rebus, die den naam van een uitgestrekt gebied uit de aardrijkskunde voorstelt.

Ga maar eens na, of je dien aardrijkskundigen naam ontcijferen kunt.

DE WEGGEKAAPTE GEREEDSCHAPPEN

DE kinderen zijn uit den tuin even naar binnen gegaan, om een glas melk te drinken, en van die gelegenheid hebben drie plagerige aardmannetjes gebruik gemaakt, om de tuingereedschappen, waarmee de kinderen bezig waren, weg te kapen.

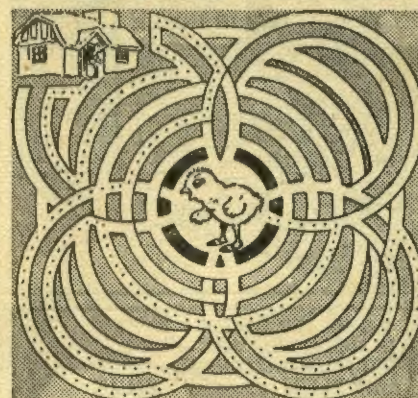
Nu de kleuters weer in den tuin teruggekeerd zijn, staan ze verbaasd te kijken, nu ze de tuinschaar, het harkje, het mandje, het schepje en den kruiwagen niet meer vinden kunnen.

Van links naar rechts zie je Antje, Bob, Celientje, Dirk en Emmie staan. Kun je met behulp van de kronkellijnen vaststellen, met welk stuk gereedschap elk der kinderen bezig was?

OPLOSSINGEN

TSJIEP'S WEG NAAR HUIS

De stippellijn in het plaatje geeft den weg aan, dien Tsjiep moest volgen om weer heelhuids thuis te komen!

DE VERBORGEN VOORNAMEN WAREN

1. Peter
2. Paul
3. Anna
4. Boudewijn
5. Nora
6. Johan
7. Elisa
8. Jacob
9. Gerrit
10. Otto

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN VERRASSENDE BRIEF.

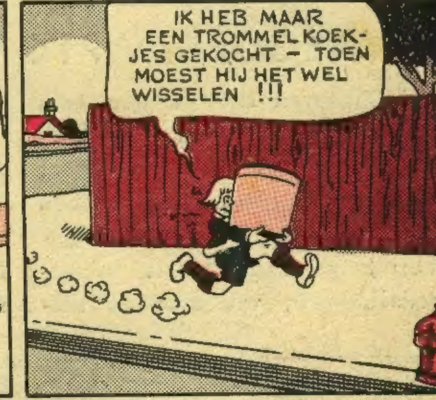

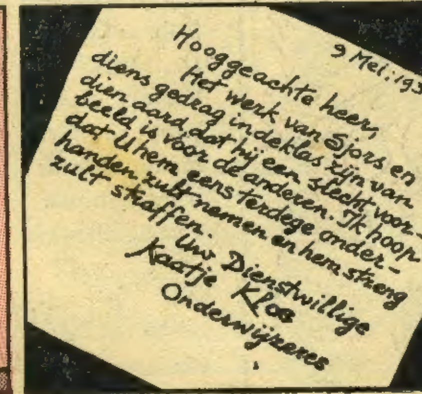

9 Mei. 1936

Hooggeachte heer,

Het werk van Sjors en diens gedrag in de klas zijn van dien aard, dat hij een slecht voorbeeld is voor de anderen. Ik hoop dat U hem eens terdege onder handen zult nemen en hem streng zult straffen.

Uw Dienstwillige
Kaatje Klos
Onderwijzeres

